

Чоловіки

КУПИТИ

Однієї пізньої ночі Лорен повертається з вечірки до своєї лондонської квартири, а на сходовому майданчику біля горища її зустрічає чоловік — Майкл. Проблема лише в тому, що Лорен незаміжня. І ніколи раніше навіть не бачила цього чоловіка. Однак, судячи зі слів друзів, оновленого інтер'єру її житла та фотографій у телефоні, вони разом уже багато років.

Лорен намагається зрозуміти, як вона могла вийти заміж за людину, знайомства з якою навіть не пам'ятає. І як її життя в одну мить так перевернулося. Якщо все справді таке нетривке, то як навчитися орієнтуватися у світі безмежних можливостей?

Розділ 1

Цей чоловік високий, із темним скуйовдженим волоссям, він чекає її на сходовому майданчику, коли вона досить пізно повертається з дівич-вечора Елени.

Вона зойкає й відступає.

— Що... — починає вона, а потім пробує ще раз: — Ти хто?

Він зітхає.

— Добре розважилася?

Застелені килимом сходи ведуть до чоловіка на темному майданчику. Це ж точно та квартира? Має бути: її ключ підійшов. Вона п'яна, але ж не настільки, щоб випадково вломитися в чуже помешкання. Вона знову відступає й намацує вимикач, не відриваючи погляду від незнайомця.

Знаходить його. У раптовому спалаху світла все здається саме таким, як і має бути: крутість сходів, кремовий колір стін, навіть вимикач під її пальцями клацнув після секундного спротиву. Усе, крім нього.

— Лорен, — каже він, — нумо, піднімайся, і я приготую тобі чаю.

Він знає її ім'я. Невже це... Ні, минуло вже кілька місяців, відтоді як вона приводила того хлопця, і то був блондин, з борідкою, це точно не він. Злодій? Звідки злодій може знати її ім'я?

— Якщо ти підеш зараз, — каже вона, — я не звертатимусь до поліції.

Звернеться обов'язково. Вона намацує позаду ручку дверей і пробує повернути її, довго вовтузиться, але не відводить погляду, особливо зараз, коли він — о господи — спускається по сходах. Вона задкує зі своєї квартири в коридор, обережно відступає, доки не впирається у вхідні двері, які миттю піддаються й відчиняються, впускаючи всередину тепле густе літнє повітря. Вона виходить на вулицю під поодинокі дощові краплі — але не так далеко, щоб не бачити його.

Він проходить через коридор, його силует вимальовується в отворі дверей на тлі яскравого світла за спиною.

— Лорен, — каже чоловік, — що ти робиш?

— Я викликаю поліцію, — промовляє вона, порпаючись у сумочці в пошуках телефона й сподіваючись, що він ще не розрядився. Кишенька, де він має бути, зайнята натомість маленьким кактусом у розмальованому горщику із сьогоднішнього майстер-класу. Сам телефон лежить глибше. Екран спалахує, вона нишпорить у сумці, хапає слухавку й витягує.

Але цієї миті помічає заставку.

I: це фотографія, де вона стоїть на березі, обіймаючи чоловіка, що зараз завмер у дверному отворі.

Заряду два відсотки, та вмить сповз до одного. I його обличчя. Без сумніву. Та її.

Другою рукою вона хапає маленький кактус і тримає наготові, збираючись кинути.

— Стій де стоїш.

— Добре, — каже він, — Добре. Стою.

Він ступає кілька кроків за двері, босоніж. Вона знову вдивляється: його обличчя світиться на екрані телефона, його обличчя вночі перед нею. На ньому сіра футболка і штани з м'якої шотландки. Раптом вона усвідомлює, що це не звичайні штани. Піжама.

— Гаразд, виходь далі, — командує вона.

I він виходить, зітхаючи, ступає ще пів десятка кроків босоніж по бруківці. Тепер вона має достатньо місця, щоб обійти його до вхідних дверей повз опущені жалюзі нижньої квартири.

— Стій там, — каже вона й оминає його, не відводячи погляду.

Він повертається, спостерігає. Вона входить у двері, ступає на плитку в коридорі, наважується глянути й пересвідчується: так, зачинені двері до квартири Тобі й Меріям з одного боку, відчинені — до її квартири просто за нею, знайомі сходи, це точно її будинок.

— Лорен, — чує вона слова чоловіка.

Вона обертається і застережно скрикує, він зупиняється. Вона ж казала йому стояти на місці, а він зрушив! Вона грюкає вхідними дверима прямо перед його обличчям, а тоді швидко заходить до своєї квартири, рвучко зачиняє двері та клацає замком.

— Лорен, — він досі говорить до неї з-за дверей.

Вона проводить пальцем по екрану телефона, щоб таки зателефонувати в поліцію, але той спалахує його обличчям і гасне. Заряд вичерпався.

От лайно.

— Лорен. — Чути грюкіт зовнішніх дверей. — Ну годі.

Вона біжить угору по сходах, кидається в кухню шукати зарядний пристрій. Вона комусь зателефонує, хоча б Тобі. Аж раптом чує кроки: той

чоловік наближається, він бозна-як опинився у квартирі. Він у квартирі. Вона розвертається та підступає до кухонних дверей.

— Іди геть, — кидає вона на сходовий майданчик, міцно стискаючи кактус. Вона готова.

Якщо він хоч трохи наблизиться, вона жбурне.

— Заспокойся, — каже чоловік, здолавши сходи. — Я дам тобі попити. Він ступає крок в її бік, і вона таки це робить — жбурляє кактус, але той пролітає повз нього, вдаряється в стінку, відбивається й котиться до сходів: ток, ток, і далі ток-ток-ток, прискорюючись на сходах, лунко в нічній тиші, та зупиняється з останнім «ток», упершись у двері вниз.

— Та що з тобою? — каже чоловік, стискаючи в руці ключі.

Ось як він увійшов: він украв її запасні ключі. Звісно.

Може, він зламав її комп'ютер і дистанційно заліз у її телефон, і тому його фото в неї на заставці. А це можливо?

— Якого дідька? — каже він. — Сядь, заради бога. Будь ласка.

Він вимикає світло на сходах і натомість вмикає нагорі, на сходовому майданчику — великому квадратному майданчику, на який виходять усі кімнати, великому сірому майданчику, який вона перетинає по десять разів на день.

І який чомусь блакитного кольору.

І там килимок. Там ніколи не було килимка. Чому тут килимок?

Вона не може відірвати погляду: чоловік прямує до неї. Вона задкує до дверей вітальні через килимок, навіть у туфлях відчуваючи, що він товстий і м'який.

Зараз вона просто над спальнею Тобі й Меріям. Вона припускає, що якщо закричить, вони почують. Та навіть у темряві кімната здається не такою.

Вона намацує вимикач.

Клац.

Світло падає на нові дивні предмети. Диван темно-коричневий, та коли вона йшла сьогодні вранці, він абсолютно точно був зелений. На настінному годиннику римські цифри замість звичайних, і, виявляється, римські цифри важко читати: VII, XIII, VVI. Їй доводиться примружитися, щоб вони припинили розпливатися. У старій вазі на полиці стоять тюльпани, крива ліногравюра із совою зникла. Книжки не ті чи не на тому місці, замість штор — жалюзі. Більшість фотографій неправильні, а одна з них... одна з них дуже

неправильна. Одна з них з весілля — Лорен підходить ближче, майже
впершись носом у скло, — її весілля. Із цим чоловіком.

Чоловік заходить за нею до вітальні.

Її чоловік.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ